

“Crec que la immensa majoria dels arquitectes hem escollit aquesta professió per ser projectistes i donar sortida a la nostra creativitat personal, però molts ens hem trobat fent de gestors i amb massa temps penjats del telèfon per poder agafar el llapis”. En Francesc Albín, de quaranta-cinc anys, és oriünd de Barcelona i exerceix com a arquitecte municipal de Falset, de Montblanc i de El Pla de Santa Maria, al Priorat, a la Conca de Barberà i a l'Alt Camp.

Fa vint anys que alterna telèfon i llapis, fent de gestor d'assumptes públics i petit empresari, alhora que inventa i planifica espais. Bona part del seu temps se'n va fent ciutat, intentant integrar la diferència i aconseguint, posem per cas, la conformitat dels petits propietaris rurals afectats pels plans d'eixamplament del municipi que ell representa.

Per aquesta raó, un dels reptes professionals més grans que ha pogut afrontar és la realització del Pla d'Ordenació Territorial de Montblanc, un projecte que l'ha tingut com a director d'orquestra, responsable d'harmonitzar diferents voluntats i fer-ne de tot plegat un conjunt amb coherència. **“Montblanc té una clara personalitat estètica i urbanística que cal conservar. És una ciutat emmurallada amb un casc antic d'extraordinari valor. Com a restaurador i urbanista, sóc partidari d'un tipus d'arquitectura invisible, tan respectuosa amb els edificis que recuperes que sembli que pràcticament no s'hi ha fet res. No es tracta de falsa arqueologia ni de posar entrebancs al canvi, al progrés, però sí que es tracta de ser fidel i respectuós sense violentar el que toques. No m'agrada la línia estètica i filosòfica dels restauradors que volen deixar petjada i, per exemple, fan sostres plans de formigó d'una aparença molt moderna deixant de banda la coherència del conjunt”.**

En col·laboració amb el museístic Maties Soler, Albín està recuperant les antigues muralles i gran part dels edificis del casc antic. Continua així la tasca de l'anterior arquitecte municipal de la capital de la Conca, el seu pare Lluís Maria Albín Solà, home que va inspirar-li la vocació d'arquitecte i compartia amb ell **“la preocupació pel paisatge, tant rural com urbà, i per una concepció ecològica de l'urbanisme”.** Albín pare va morir fa quatre anys i el seu fill encara recorda que **“fins al 1980 allò que més ocupava el seu pensament i la seva vida era l'arquitectura”.**

En Francesc Albín defineix la professió com **“un art amb un fort component científic i tecnològic que mai es pot oblidar perquè encara que des d'un determinat punt de vista un edifici és també una forma escultòrica que s'integra en un paisatge, l'essencial és que algú el farà servir, i les portes hauran de poder-se obrir i les conduccions hauran de servir per portar l'aigua”.** L'arquitecte ha de ser conscient que treballa per a dos tipus d'usuari, **“l'espectador, que valorarà l'edifici amb un judici estètic, i l'usuari estricte, que no sempre és el client”.** Conscient d'aquest últim punt afirma que quan un promotor immobiliari pretén que es facin coses que van contra els interessos materials dels futurs usuaris, **“la postura professionalment ètica és negar-se a fer-ho”.**

Com a arquitecte liberal, Albín ha fet prou habitatges per dir que: **“Per a mi, l'habitatge depèn de la delimitació cultural entre espai privat i**

espai públic. Hi ha un seguit de filtres culturals (alguns, visibles - com parets i tanques-, d'altres, més subtils) que marquen aquest límit i, en conseqüència, l'àmbit d'activitat de l'arquitecte. Un urbanista ha de conèixer i respectar aquesta articulació cultural dels espais però ser capaç de fer-ne abstracció i tenir-ne una visió de conjunt”. Aquesta filosofia implica acceptar un seguit de responsabilitats, entre d'altres **“que no es pot fer una obra massa lligada a les modes perquè aquestes canvien i els edificis tenen una solidesa que els fa durar molts anys”.**

Per això mateix, aquest arquitecte mira de fer edificis que **“tot i el canvi normal de perspectiva que porten els temps i l'aprenentatge, pugui mirar-me'ls després d'anys amb satisfacció”.** Edificis com aquell que considera la seva obra millor resolta, un bloc d'habitatges al carrer de Capità Arenas de Barcelona. **“Aquest i algun dels edificis restaurats al recinte emmurallat de Montblanc i d'altres coses que he fet al Pla de Santa Maria, a l'Alt Camp, prop de Santes Creus, són una mica les obres que millor resumeixen els vint anys com a arquitecte”.** Anys d'evolució i replantejament a l'alçada dels objectius que ha tingut i que li han permès fer **“coses que no gosava ni somiar mentre estudiava”.** Els anys universitaris li van proporcionar cultura i també **“una pinzellada sobre el que es pot i no es pot fer al món de l'arquitectura”**, però no el van convertir en un veritable arquitecte. **“L'Escola no introdueix els aspirants a arquitecte en una de les realitats bàsiques de la nostra activitat quotidiana, la batalla-col·laboració entre arquitecte i promotors o usuaris”.** Ja fora de la universitat, va descobrir que de tot i de tots se'n pot aprendre alguna cosa important. **“No es pot menysprear els coneixements pràctics d'artesans com paletes i manobres, que sovint són fonamentals per fer un tipus de construcció que sense les seves qualificacions laborals no seria possible”.** També s'aprèn a treballar en equip: en el seu cas amb les set persones de diferents edats, sensibilitats i formacions amb qui col·labora al seu despatx d'Espigues de Llobregat.

I encara esmenta un altre tema important: la responsabilitat civil i, en casos extrems, fins i tot penal de l'arquitecte com a professional que signa projectes. **“En això sí que ens cal fer una certa pressió a escala corporativa perquè tot i que l'arquitecte ha de ser conscient i responsable amb la feina, en una obra intervenen molts agents, alguns dels quals no es veuen legalment forçats a assumir el seu percentatge de responsabilitats. Sembla que la llei canviarà en aquest punt, però ara per ara, som els màxims responsables de tot el que pugui passar en els deu anys posteriors a l'acabament de l'obra (i més temps si ho decideixi un jutge). A més, hi ha un altre tema de tipus pràctic: en deu anys moltes empreses promotores han desaparegut físicament, mentre els arquitectes tenen vides professionals que poden ser de setanta o vuitanta anys. Això fa que ens estem sempre en mans d'asseguradores: les nostres responsabilitats són indefugibles, no com les dels altres”.** Una càrrega de qui sent que porta responsabilitats d'altri. Això ens fa pensar que potser algun dia, en veure les obres fetes, aquest mestre constructor deu haver rumiat que... totes les roses tenen espines.

“Parlem d’un art amb un fort component científic i tecnològic. Encara que un edifici és també una forma escultòrica que s’integra en un paisatge, l’essencial és que algú el farà servir”

Francesc Albín - Barcelona (Barcelonès)